

jeg her har fremsat, haaber jeg dog, at det ved nærmere Overvejelser i det Udvalg, der kommer, selv om det skulde vise sig nødvendigt at indføre visse Ændringer, maa lykkes at gennemføre Forslag, der muliggør det, der er det eneste tilsigtede, at man virkelig faar Midler i Hænde til at kunne tvinge de ganske faa Skovejere — thi jeg føler mig overbevist om, at Antallet ikke er saa stort —, der tilsidesætter Lovgivningens Bestemmelser og overtræder dem for økonomisk Fordels Skyld, ikke blot til at lade det Areal, som de har behandlet paa ulovlig Maade, ligge udyrket hen, men ogsaa til at genoprette den Tilstand, som det var Opgaven for Forordningen af 1805 at sikre ned gennem Tiderne. Med disse Ord skal jeg udtale Haabet om, at det til Trods for de mindre gode Udsigter, der ved denne første Behandling synes at være for Forslagene, dog maa lykkes at opnaa et Resultat, der kan blive til Gavn for det danske Skovbrug.

Hauch: Jeg er ganske enig med den højtærede Landbrugsminister i det Ønske, han udtalte om, at Forhandlingen om disse Lovforslag maatte føre til en Udvikling, der var til Gavn for det danske Skovbrug. Jeg skal afholde mig fra at komme ind paa Enkelthederne, idet jeg mener, det vil være naturligt og rimeligt, som Forholdene nu ligger, at Lovforslagene bliver gjort til Genstand for en omhyggelig Udvalgsbehandling. Jeg glæder mig over, at den højtærede Landbrugsminister i Dag har gentaget sin Udtalelse fra Forelæggelsestalen, som gik ud paa, at Lovforslaget blev forelagt som Resultat af Skovkommissionens Arbejde og ganske uændret. Der ligger heri et Løfte om Muligheden af at faa foretaget Ændringer, hvorved man ogsaa opnaar at blive enig med Ministeren, hvad jeg tillægger meget væsentlig Betydning.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte sin Tak for den forholdsvis reserverede Velvillie, som fra Ordførernes Side var udvist overfor Lovforslagene. Jeg kunde have Lyst til at kvittere for denne Tak, idet jeg takker den højtærede Minister for den reserverede Imødekommenhed, han har vist overfor de Udtalelser, som er fremsatte fra Ordførernes Side.

Vejstrup: Jeg kan ikke være ganske enig i enkelte af de Bemærkninger, som blev fremsat af den højtærede Minister. Naar den højtærede Minister sagde, at den enkelte kunde ødelægge Skovene, og at man maatte erindre, at det varede ad-

skillige Aar, naar en havde forhugget en Skov, før man atter kunde faa Gavn af dette Skovareal, saa er dette fuldstændigt rigtigt; jeg er enig med den højtærede Minister i, at det her som næsten alle Vegne er Undtagelserne, man lovgiver for; Regelen er jo ikke, at Bjerne ødelægger Skovarealerne, og de Undtagelser, der finder Sted, bør selvfølgelig bekæmpes. Den højtærede Minister tilføjede imidlertid, at der findes adskillige Arealer, hvorpaa der hviler Fredskovsforpligtelse, men hvorpaa der ikke findes Skove og heller ikke andet. Dette er ikke rigtigt. Det er mig bekendt, fordi jeg selv har været udsat for saadant, at der findes Skovarealer, paa hvilke der hviler Fredskovsforpligtelse, men hvorpaa der nu er Agerbrug. Jeg har været i den Situation, at jeg købte en Landejendom, og det viste sig da, at der manglede 2½ Td. Land; da jeg undersøgte Sagen, blev det oplyst, at det var Agerland, hvorpaa der hvilede Fredskovsforpligtelse. Hvor mange Aar der er gaaet, siden dette Fredskovsareal var afdrevet, ved jeg ikke, heller ikke, hvorledes det i det hele taget havde formet sig, men jeg maatte i hvert Tilfælde afstaa 2½ Td. Land uden nogen som helst Betaling til den Mand, som havde siddet inde med Ejendommen i adskillige Aar. Jeg synes imidlertid ikke, at det bør være saaledes, at naar et Areal, hvorpaa der har hvilet Fredskovsforpligtelse, er blevet Agerjord, man saa skal kunne sige til den, der køber vedkommende Ejendom: Nu har du den Forpligtelse at skulle beplante det Areal, som maaske i 10—15 Aar har været drevet som Agerland. Derfor er Sagen ikke saa simpel, som den højtærede Minister mener. Der foretages jo ogsaa adskillige Ombytninger af Arealer, som i mange Tilfælde er ganske uden Betydning, og som man, fordi man ikke lægger Vægt paa dem, har ladet foregaa ganske uformelt, idet man har anset det for hensigtsmæssigt og end ikke fundet Anledning til at bekoste Papirer derpaa. Derfor er jeg betænkelig ved en saadan Bestemmelse, som kan ramme Personer, der er fuldkommen uskyldige i den Hæftelse, der hviler paa den Ejendom, de sidder inde med, og som, i det Øjeblik man vilde gaa til at praktisere denne Fredskovsforpligtelse, maaske vilde blive overordentlig ulykkeligt stillede. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, idet jeg gaar ud fra, at det vil blive drøftet i det Udvalg, som antagelig bliver nedsat.

Naar den højtærede Landbrugsminister sagde, at der ikke skete noget nyt ved